

I det hele var Provst Tønnesen slet ikke saa fornøjet med sin Kapellan, som han en Tid havde troet at skulle blive. Han følte sig besværet af dette for hver Dag mere sære og indesluttede Menneske, der gik omkring i hans Hus som et Bytte for en eller anden fiks Ide. Han begreb ikke, hvad det var, der kunde nage ham, aldenstund han var sig bevidst, at baade han selv og hans Datter paa enhver Maade bestræbte sig for at gøre ham Opholdet her saa hjemligt og behageligt som muligt.

„Jeg forstaaer mig ikke paa det Menneske!“ udbrød han, da Frokosten var tilende og Kapellannen gaaet op paa sit Værelse. „Jeg begriber ikke, hvad det er, han gaar og spekulerer paa. Han sidder hver Dag hernede saa tavs og udeltagende, som om der var overgaaet ham en stor Ulykke! . . . Kan du forstaa, hvad Grunden kan være, Ragnhild?“

„Aa,“ svarede Datteren kort; hun var bleven siddende ved Bordet, tilbagelænet mod Stoleryggen, og saae med paatagen Ligegyldighed ud gennem Vinduerne. „Det var jo ikke saa underligt, om han endnu følte sig lidt fremmed i sin Gerning. Han er jo endnu ung og maaske har han ogsaa mærket, at hans Prækener ikke har vundet Bifald hos Befolkningen.“

„Aa, for den Sags Skyld behøvede han dog virkelig ikke at gøre sig Bebrejdelser,“ svarede Provsten med Selvfølelse. „Og det er saamænd heller slet ikke den Slags Ting, der er i Vejen i saa Fald var han sikkert kommen til mig med sine Bekymringer. Nej, jeg er bange for, at han gaar omkring og veed ikke rigtig Besked med sig selv. Der er noget ubeslutsomt over ham. Jeg troer, han gaar her og fanger Griller. Sligt ligger nok til Familien. Hans Moder skal nok — efter hvad Pastor Petersen for nogen Tid siden fortalte mig — have været en temmelig overspændt Dame,